

ບົດການເືອນ - ເລກໜຶ່ງຮ້ອຍຫົກສິບສາມ

ການເປີດເຜີຍຄໍາພະຍາກອນ: ການສຳຫຼວດດານເືອນ ບົດທີສິບເອັດ

Jeff Pippenger

2024-03-28

ບັດນີ້ພວກເຮົາຈະເລີມດຳເນີນໄປຕາມບົດທີສິບເອັດຂອງພຣະທຳດານເືອນ.

ນອກຈາກນັ້ນ ໃນບົດທີ່ອີກແຫ່ງການຄອງລາຊຂອງດາຣິອັດຊາວເມເດ, ແມ່ນຂ້າພະເຈົ້າເອງ
ທີ່ໄດ້ຍືນຂຶ້ນເພື່ອຄໍາຊຸດແລະເສີມກຳລັງໃຫ້ທ່ານ. ແລະບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈະສຳແດງຄວາມຈິງແກ່ທ່ານ.
ເບິ່ງແມ່, ຍັງຈະມີກະສັດອີກສາມອົງລຸກຂຶ້ນໃນເປີເຊຍ;
ແລະອົງທີສີ່ຈະຮັ່ງມີຫຼາຍກວ່າພວກເຂົາທັງໝົດຢ່າງຫຼາຍ;
ແລະດ້ວຍກຳລັງຂອງທ່ານອັນເກີດຈາກຄວາມຮັ່ງມີ ທ່ານຈະບຸກລະດົມທຸກຄົນໃຫ້ຕໍ່ຕ້ານອານາຈັກກຣີກ.
ແລະຈະມີກະສັດຜູ້ມີອຳນາດເກີດຂຶ້ນ ຜູ້ຈະປົກຄອງດ້ວຍອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່
ແລະກະທຳຕາມໃຈປາຖະໜາຂອງຕົນ. ແລະເມື່ອທ່ານໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລ້ວ, ອານາຈັກຂອງທ່ານຈະແຕກອອກ
ແລະຈະຖືກແບ່ງໄປຕາມລົມທັງສີ່ແຫ່ງຟ້າສະຫວັນ; ແລະບໍ່ແມ່ນໃຫ້ແກ່ເຊື້ອສາຍຂອງທ່ານ,
ຫຼືຕາມອຳນາດທີ່ທ່ານໄດ້ປົກຄອງ: ເພາະອານາຈັກຂອງທ່ານຈະຖືກຖອນອອກໄປ,
ແມ່ນແຕ່ໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນນອກເໜືອຈາກພວກນັ້ນ. ດານເືອນ 11:1-4.

ກາບຣີເອນເລີມຕົ້ນໂດຍແຈ້ງໃຫ້ດານເືອນຮູ້ວ່າ

ທ່ານກໍໄດ້ປະຕິບັດວຽກຮ່ວມກັບດາຣິອັດໃນບົດທີ່ອີກແຫ່ງການຄອງລາຊຂອງທ່ານເຊັ່ນກັນ
ອັນເປັນບົດທີ່ຫຼາຍຊາຍຂອງດາຣິອັດ ຄືນາຍພົນຂອງທ່ານ ໄດ້ຍຶດເອົາບາບີໂລນ ແລະປະຫານເບນຊັດຊາ.
ດານເືອນກຳລັງໄດ້ຮັບນິມິດໃນບົດສີາມແຫ່ງຊີວິດ ຕາມຂໍ້ທຳອິດຂອງບົດທີສິບ ດັ່ງນັ້ນ
ກາບຣີເອນຈຶ່ງກຳນົດທັງດາຣິອັດແລະຊີວິດໃຫ້ເປັນສັນຍາລັກທີ່ສະແດງເຖິງ “ເວລາສຸດທ້າຍ.”
ເບນຊັດຊາແລະບາບີໂລນຖືກອານາຈັກເມໂດ-ເປີເຊຍຍຶດໄປໃນປີ 538 ກ່ອນ ຄ.ສ.

“ໄຊຣັສໄດ້ບັດລ້ອມບາບີໂລນ ຊຶ່ງທ່ານໄດ້ຍຶດເອົາໂດຍອຸບາຍໃນປີ 538 ກ່ອນ ຄ.ສ.,
ແລະດ້ວຍການຕາຍຂອງເບນຊັດຊາ ຜູ້ທີ່ພວກເປີເຊຍໄດ້ຂ້າ, ອານາຈັກບາບີໂລນກໍໄດ້ຍຸດການດຳລົງຢູ່.”
Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

ໃນປີ 538 ກ່ອນ ຄ.ສ., ດານເືອນໄດ້ບັນທຶກບົດທີ່ເກົ່າ.

“ນິມິດທີ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນບົດກ່ອນໜ້ານີ້ [ບົດທີ່ເປີເຊຍ]

ໄດ້ຖືກປະຫານໃນບົດສີາມແຫ່ງລາຊະການຂອງເບນຊັດຊາ, ກ່ອນ ຄ.ສ. 538. ໃນບົດຽວກັນນັ້ນ,
ຊຶ່ງເປັນບົດທີ່ອີກແຫ່ງດາຣິອັດດ້ວຍ, ເຫດການທີ່ໄດ້ບັນຍາຍໄວ້ໃນບົດນີ້ [ບົດທີ່ເກົ່າ] ກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ.” Uriah
Smith, Daniel and the Revelation, 205.

ໃນບົດທີ່ອີກແຫ່ງລັດຖະການຂອງດາຣິອັດ, ຊຶ່ງເປັນບົດສີາມ ແລະເປັນປັດສູດທ້າຍຂອງເບນຊາຊາ, ໃນປີ 538
ກ່ອນ ຄ.ສ., ພຣະອົງໄດ້ລົງໂທດແຜ່ນດິນຂອງຊາວຄັນເດຍ ແລະເຮັດໃຫ້ມັນກາຍເປັນດິນຮ້າງ.

ແລະແຜ່ນດິນທັງໝົດນີ້ຈະກາຍເປັນບ່ອນຮ້າງເປົ່າ ແລະເປັນທີ່ນຳພິສິດ;
ແລະບັນດາປະຊາຊາດເຫຼົ່ານີ້ຈະຮັບໃຊ້ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນເປັນເວລາເຈັດສິບປີ. ແລະຈະເກີດຂຶ້ນວ່າ
ເມື່ອເຈັດສິບປີຄົບຖ້ວນແລ້ວ ເຮົາຈະລົງໂທດກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ ແລະຊາດນັ້ນ ພຣະຢາເວທຕັດດັງນີ້,
ເນື່ອງຈາກຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງເຂົາ, ແລະຈະລົງໂທດແຜ່ນດິນຂອງຊາວຄັນເດຍ, ແລະຈະເຮັດໃຫ້ມັນເປັນບ່ອນຮ້າງເປົ່າຕະຫຼອດໄປ. ເຢເຣມີຍາ 25:11, 12.

ໃນຂໍ້ທັບ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໃຊ້ຄຳວ່າ "ຫຼັງຈາກ," ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງນຳເຂົ້າສູ່ການລົງໂທດບາບໂລນ.
"ຫຼັງຈາກ" ບາບໂລນຖືກເຮັດໃຫ້ຮ້າງເປົ່າແລ້ວ,
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງກະທຳພຣະລາຊກິດອັນດີຂອງພຣະອົງເພື່ອປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເພາະພຣະເຢໂຫວາຕັດດັງນີ້ວ່າ ເມື່ອຄົບເຈັດສິບປີທຶບາບໂລນແລ້ວ ເຮົາຈະຢູ່ມຢາມເຈົ້າ
ແລະຈະໃຫ້ຖ້ອຍຄຳອັນດີຂອງເຮົາສຳເລັດແກ່ເຈົ້າ ໂດຍໃຫ້ເຈົ້າກັບຄືນມາຍັງສະຖານທີ່. ເຢເຣມຢາ 25:10

ການຖືກກວາດຕ້ອນໄປເປັນເຊື້ອເປັນເວລາເຈັດສິບປີໃນປີ 606 ກ່ອນ ຄ.ສ.

"ເລີມຕົ້ນໃນປີ 606 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຂອງໄລຍະເວລາເຈັດສິບປີ, ດານເຮໂນນໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ
ບັດນິພົນກັນກຳລັງເຂົ້າໃກ້ຈຸດສິ້ນສຸດຂອງມັນ." Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

ການເປັນເຊື້ອເປັນເວລາເຈັດສິບປີໃນປີ 606 ກ່ອນ ຄ.ສ., ແລະໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 536 ກ່ອນ ຄ.ສ.,
ຊົງເປັນສອງປີຫຼັງຈາກການສົ້ມພະຊົນຂອງເບນຊັດຊາ ແລະການຖືກປະໃຫ້ຮ້າງຂອງບາບໂລນໃນປີ 538 ກ່ອນ
ຄ.ສ. ນັ້ນເປັນປີທີ່ສາມຂອງກະສັດໄຊຣັດ.

ກາບຣີເອນໄດ້ກຳນົດຄຳພະຍາກອນທີ່ແມ່ນຳຮັດເດເກນໄວ້ໃນປີທີ່ສາມຂອງໄຊຣັດ,
ແລະເລີມບັນທຶກຂອງບົດທີ່ສິບເອັດໂດຍອ້າງເຖິງປີທີ່ອົດຂອງດາຣິອຸດ, ແລະໃນການເຮັດດັງນັ້ນ
ທ່ານກຳລັງຊີ້ບອກເຖິງສອງປີທີ່ຈຳເພາະ. ທັງປີ 538 ກ່ອນ ຄ.ສ. ແລະ 536 ກ່ອນ ຄ.ສ.
ລ້ວນແຕ່ເປັນວາລະທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້. ປີ 538 ກ່ອນ ຄ.ສ.

ເປັນວາລະທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ໃຫ້ຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເຈັດສິບປີສິ້ນສຸດລົງ, ແລະປີ 536 ກ່ອນ ຄ.ສ.

ເປັນເວລາພະຍາກອນທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ເມື່ອ "ຫຼັງຈາກ" ປີ 538 ກ່ອນ ຄ.ສ.

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງກະທຳພຣະລາຊກິດອັນດີຂອງພຣະອົງເພື່ອປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.

ປີ 538 ກ່ອນ ຄ.ສ. ແລະ ປີ 536 ກ່ອນ ຄ.ສ. ລ້ວນແຕ່ເປັນ "ເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້"

ແລະຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍບຸກຄົນທາງປະຫວັດສາດສອງຄົນ, ຄົນໜຶ່ງແມ່ນກະສັດອົງທີ່ອົດຂອງມິດເຢ ແລະ
ອີກຄົນໜຶ່ງແມ່ນກະສັດອົງທີ່ອົດຂອງເບີເຊຍ.

ການສິ້ນສຸດຂອງເຈັດສິບປີທີ່ອີສຣາເອນຕາມຕົວອັກສອນຖືກຈັບເປັນເຊື້ອໃນບາບໂລນຕາມຕົວອັກສອນ ໄດ້
ບັນທຶກຂອງໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີທີ່ອີສຣາເອນຝ່າຍວິນຍານຖືກຈັບເປັນເຊື້ອໃນບາບໂລນຝ່າຍວິນ
ຍານ, ຕັ້ງແຕ່ປີ 538 ຄ.ສ. ຫາ 1798. ປີ 1798 ເປັນ "ເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້" ແລະຈາກນັ້ນ

ຊ່ວງເວລາທີ່ຖືກລະບຸໃນຄຳພະຍາກອນວ່າເປັນ "ເວລາສຸດທ້າຍ" ກໍໄດ້ເລີມຕົ້ນຂຶ້ນ. ປີ 538 ກ່ອນ ຄ.ສ. ແລະ ປີ
536 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຊົງຖືກເປັນຕົວແທນວ່າເປັນ "ເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້" ນັ້ນ

ຍັງເປັນໝາຍເຫດເຖິງການເລີມຕົ້ນຂອງຊ່ວງເວລາໜຶ່ງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນວ່າ "ເວລາສຸດທ້າຍ".

"ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເທິງໂລກນີ້ໄດ້ຕົກຢູ່ໃນພາວະເປັນເຊະເລີຍຢ່າງແທ້ຈິງ

ໃນຊ່ວງເວລາອັນຍາວນານແຫ່ງການຂົ່ມເຫັງອັນບໍ່ຜ່ອນຜັນນີ້

ດັ່ງທີ່ບັນດາລູກຫຼານຂອງອີສຣາເອນໄດ້ຖືກກັກເປັນເຊະເລີຍຢູ່ໃນບາບໂລນ

ໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງການເປັນເຊະເລີຍ." Prophets and Kings, 714.

ຄຳພະຍາກອນທັງປວງນັ້ນ ກຳລັງກ່າວເຖິງໂດຍຈຳເພາະຫຼາຍກວ່າ ວ່າດ້ວຍວັນສຸດທ້າຍ

ຫາກວ່າເປັນວັນເວລາທີ່ຄຳພະຍາກອນນັ້ນໄດ້ສຳເລັດຂຶ້ນເປັນຄັ້ງທຳອິດ; ດັ່ງນັ້ນ 538 BC ແລະ ກະສັດ Darius,
ພ້ອມທັງ 536 BC ແລະ ກະສັດ Cyrus, ຈົ່ງເປັນຕົວແທນຂອງ "ເວລາແຫ່ງອະວະສານ" ໃນປີ 1989, ແລະ
ກະສັດທັງສອງນັ້ນກໍເປັນແບບຢ່າງຂອງ President Reagan ແລະ President Bush the first. 538 BC
ແລະ 536 BC ເປັນຕົວແທນຂອງ waymark ໜຶ່ງ,

ຊົງສຳເລັດຂຶ້ນໂດຍການເຂົ້າໃຈວ່າວັນທີ່ທັງສອງນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງ waymark ດຽວກັນ. waymark ຂອງ
"ເວລາແຫ່ງອະວະສານ" ນັ້ນ ປະກອບດ້ວຍສອງສັນຍະລັກ, ແລະ ບາງຄັ້ງ ດັ່ງເຊັ່ນໃນກໍລະນີຂອງ Reagan ແລະ

Bush the first, ສັນຍະລັກທັງສອງນັ້ນກໍ່ສຳເລັດຂຶ້ນໃນບົດງອກນັ້ນ. ແຕ່ນັ້ນເປັນຂໍ້ຍົກເວັ້ນຕໍ່ຫຼັກການ, ເພາະວ່າ waymark ຂອງ "ເວລາແຫ່ງອະວະສານ" ໃນສະໄໝຂອງ Moses ແມ່ນການເກີດຂອງທັງ Aaron ແລະ Moses, ຊຶ່ງຖືກແຍກຫ່າງກັນສາມປີ. ໃນປະຫວັດສາດຂອງ Christ, ນັ້ນຄືການເກີດຂອງ John the Baptist ແລະ Christ, ຊຶ່ງຖືກແຍກຫ່າງກັນຫົກເດືອນ.

ພ້ອມກັບ "ເວລາແຫ່ງອະວະສານ," ໃນປະຫວັດຂອງປະລະປັກຕຳລະຄຣິດ ມັນແມ່ນປີ 1798 ແລະ 1799. ການປະຕິວັດຝຣັ່ງເປັນຫົວຂໍ້ໜຶ່ງໃນຄຳພະຍາກອນ, ແລະມັນໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນປີ 1789, ແລະດຳເນີນຢູ່ເປັນເວລາສິບປີສິ້ນສຸດໃນປີ 1799, ໃນເວລາທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ຂອງມັນ, ດັ່ງທີ່ປີ 1798 ກໍ່ເປັນເວລາທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ຊັ້ນກັນ. ຮ່ວມກັນແລ້ວ ພວກມັນບໍ່ຖືກຖືກບາດແຜຮ້າຍແຮງທີ່ຖືກກະທຳແກ່ສັດຮ້າຍ, ແລະຍັງບໍ່ຖືກຜູ້ຍົກຄົນນັ້ນທີ່ຂີ້ເທິງ ແລະປົກຄອງເໝືອນສັດຮ້າຍນັ້ນ.

ດາຣິອຸດເປັນກະສັດຜູ້ທີ່ເອົາຊະນະສັດຕູຂອງຕົນໂດຍສົ່ງກອງທັບຂອງຕົນເຂົ້າໄປທາງ "ກຳແພງ," ແລະທ່ານເປັນຕົວແທນຂອງ Reagan, ຜູ້ທີ່ເອົາຊະນະສັດຕູຂອງຕົນໂດຍການທຳລາຍກຳແພງແຫ່ງ "ມ່ານເຫຼັກ." Cyrus ເປັນຕົວແທນຂອງ Bush ຜູ້ທຳອິດ, ເພາະ Cyrus ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໃນນາມ Cyrus the Great, ແລະ George Bush ຜູ້ທຳອິດ ແມ່ນ Bush ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ, ແລະ Bush ຄົນສຸດທ້າຍ ແມ່ນ Bush ຜູ້ນ້ອຍກວ່າ.

ເພາະວ່າກະສັດທັງສອງອົງນີ້ ແລະວັນທີ່ທັງສອງທຳພວກເຂົາເປັນຕົວແທນນັ້ນ ແທ້ຈິງແລ້ວເປັນສັນຍະລັກອັນດຽວ. ອັນໜຶ່ງໝາຍເຖິງເຈັດສິບປີທີ່ບາບໂລນຈະປົກຄອງ. ໄລຍະເວລາເຈັດສິບປີນັ້ນໄດ້ມາເຖິງເວລາອັນກຳນົດໄວ້ໃນປີ 538 ກ່ອນ ຄ.ສ. ແລະຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍດາຣິອຸດ.

ການສິ້ນສຸດຂອງການເປັນເຈລະຍິດເປັນເວລາເຈັດສິບປີໄດ້ມາເຖິງເວລາອັນກຳນົດໄວ້ໃນປີ 536 ກ່ອນ ຄ.ສ. ແລະຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍໄຊຣັສ. ເມື່ອຮ່ວມກັນແລ້ວ ພວກເຂົາເປັນຕົວແທນຂອງ "ເວລາສຸດທ້າຍ," ເມື່ອແສງສະຫວ່າງແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຈະຖືກເປີດຜະນຶກ. ໃນປີ 1798 ທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໃນພຣະນິມົດບົດ 14 ໄດ້ມາເຖິງ "ເວລາສຸດທ້າຍ," ແລະ ຊົດເຕົ້າໄວທໍ່ ກ່າວວ່າທູດສະຫວັນອົງນັ້ນ "ບໍ່ແມ່ນຜູ້ອື່ນໃດນອກຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດ."

ໃນປີທີ່ສາມແຫ່ງລາຊະການຂອງກະສັດໄຊຣັສ, ມີກາເອນ ເຈົ້ານາຍແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຫົວໜ້າເທວະດາເໜືອເທວະດາທັງປວງ, ໄດ້ສະເດັດລົງມາເພື່ອກະທຳການກັບໄຊຣັສ ແລະຍືນຍັນຄວາມສະຫວ່າງທີ່ຈະນຳພາໃຫ້ໄຊຣັສປະກາດພຣະລາຊະກຳນົດຂໍ້ທຳອິດໃນຈຳນວນສາມຂໍ້ ອັນຈະເປັນການອະນຸຍາດໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າກັບຄືນໄປຍັງເຢຣູຊາເລັມ ແລະສ້າງເມືອງ, ພຣະວິຫານ, ຕະຫຼາດແລະກຳແພງຂຶ້ນໃໝ່.

ວຽກງານນັ້ນເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງວຽກງານແຫ່ງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດແລະອົງທີສອງ, ຊຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນ "ເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍ" ໃນປີ 1798.

ການສະເດັດລົງມາຂອງມີກາເອນໃນເວລາສຸດທ້າຍ ໃນສະໄໝຂອງດາຣິອຸດ ແລະ ກະຊິຣິດ ເປັນຕົວແທນເຖິງການມາຮອດຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໃນປີ 1798, ແລະ ທັງສອງຮ່ວມກັນໝາຍເຖິງການມາຮອດຂອງທູດສະຫວັນອົງດຽວກັນນັ້ນ ໃນ "ເວລາສຸດທ້າຍ" ໃນປີ 1989. ປີ 1989 ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຊ່ວງເວລາຂອງ "ເວລາສຸດທ້າຍ," ແລະ ມັນກໍ່ເປັນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ດ້ວຍ. ເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ ຊຶ່ງອອກເຖິງການສິ້ນສຸດລົງຂອງຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໜຶ່ງ. ການກະບົດໃນປີ 1863, ຢູ່ທີ່ "Kadesh" ຄັ້ງທຳອິດສຳລັບອິດສະຣາເອນຝ່າຍວິນຍານສະໄໝໃໝ່, ເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຊ່ວງເວລາໜຶ່ງຮ້ອຍຊາວຫົກປີ ຊຶ່ງໄດ້ສິ້ນສຸດລົງທີ່ "ເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້" ໃນປີ 1989. ໜຶ່ງຮ້ອຍຊາວຫົກ ເປັນສ່ວນສົບ ຫຼືໜຶ່ງໃນສົບ ຂອງໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບ, ແລະ ໃນຕອນທ້າຍຂອງໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີໃນປີ 1798, ຂະບວນການຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໄດ້ເຂົ້າມາສູ່ປະຫວັດສາດ. ໃນຕອນທ້າຍຂອງໜຶ່ງຮ້ອຍຊາວຫົກປີ, ໃນປີ

1989, ຂະບວນການຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມໄດ້ເຂົ້າມາສູ່ປະຫວັດສາດ.

ໃນຂັ້ນຕົ້ນຂອງການຕື່ນຕົວທຶສິບເອັດ, ກາບຣີເອນໄດ້ລະມັດລະວັງ ແລະ ແນ່ນອນຢ່າງຍິ່ງໃນການລະບຸຂອງທ່ານວ່າ ປະຫວັດສາດທຶຖືກເປັນຕົວແທນນັ້ນເລີນຕົ້ນດ້ວຍໄຊຣັດ, ໃນເວລາແຫ່ງອວສານໃນປີ 1989. ໃນທຶນນີ້ ໄຊຣັດມະຫາລາດເປັນຕົວແທນຂອງ Bush ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ, ຜູ້ຊຶ້ງຈະຖືກຕິດຕາມມາໂດຍກະສັດສາມອົງ, ແລ້ວຈຶ່ງມີກະສັດອົງທຶສີ ຜູ້ຈະຮັ່ງມີກວ່າພວກເຂົາທັງໝົດຫຼາຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ກະສັດຜູ້ຮັ່ງມີອົງທຶສີ, ຜູ້ທຶບຸກເລົ່າຊາວກະຊາຍທັງໝົດ, ແມ່ນປະທານາທິບໍດີອົງທຶຫຶກນັບຕັ້ງແຕ່ປີ 1989.

ໃນເຫດການຂອງບົດທຶສິບ ດານເອນຖຶກນຳສະເໜີວ່າກຳລັງໂສກເສົ້າ ແລະໃນປະສົບການແຫ່ງການໂສກເສົ້ານັ້ນ ທ່ານໄດ້ຖຶກປ່ຽນໃຫ້ເປັນຕາມພາບລັກຂອງພຣະຄຣິດ ໃນຂະນະທີ່ທ່ານເຫັນນິມິດ. ໄລຍະເວລາການໂສກເສົ້າສາມສິບເອັດວັນ ເປັນຕົວແທນຂອງໄລຍະແຫ່ງຄວາມຕາຍທຶສິນສຸດລົງດ້ວຍການເປັນຄົນມາ. ໃນບົດທຶສິບ ມີກາເອນໄດ້ລົງມາຈາກສະຫວັນ ແລະໃນຢູດາເຈດ ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດລົງມາ ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ໃມເຊເປັນຄົນມາ. ໃນພຣະນິມິດບົດທຶສິບເອັດ ໂມເຊ (ແລະ ເອລີຢາ) ໄດ້ຖຶກຂ້າ ແລະນອນຕາຍຢູ່ໃນຖະໜົນເປັນເວລາສາມວັນເຄັງແບບສັນຍາລັກ. ຈາກນັ້ນ ໂມເຊ (ພ້ອມກັບເອລີຢາ) ໄດ້ຖຶກໃຫ້ເປັນຄົນມາໂດຍ "ສຽງອັນດັງໃຫຍ່".

ແລະພາຍຫຼັງສາມມື້ເຄັງ ພຣະວິນຍານແຫ່ງຊີວິດຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສູ່ເຂົ້າທັງສອງ, ແລະເຂົ້າໄດ້ຍື່ນຂຶ້ນເທິງຕົນຂອງຕົນ; ແລະຄວາມຍື່ນກົວອັນໃຫຍ່ຫຼວງໄດ້ຕົກເທິງຜູ້ທຶເຫັນເຂົ້າ. ແລະເຂົ້າໄດ້ຍື່ນສຽງດັງອັນໃຫຍ່ຈາກສະຫວັນກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, ຈົ່ງຂຶ້ນມາທຶນີ້. ແລະເຂົ້າໄດ້ຂຶ້ນໄປສູ່ສະຫວັນໃນເມກ; ແລະບັນດາສັດຕູຂອງເຂົ້າໄດ້ເຫັນເຂົ້າ. ພຣະນິມິດ 11:11, 12.

"ພຣະສຽງອັນຍິ່ງໃຫຍ່" ທຶໃຫ້ຄົນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍນັ້ນ ແມ່ນສຽງຂອງອັກຄະທູດສະຫວັນ, ແລະອັກຄະທູດສະຫວັນນັ້ນຄື ມີຄາເອນ.

ເພາະວ່າພຣະອົງພຣະເຈົ້າເອງຈະສະເດັດລົງມາຈາກສະຫວັນດ້ວຍສຽງຮ້ອງອັນດັງ, ດ້ວຍສຽງຂອງເທວະທູດເອກ, ແລະດ້ວຍສຽງແກຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະບັນດາຄົນຕາຍໃນພຣະຄຣິດຈະຟື້ນຂຶ້ນກ່ອນ. 1 ເທສະໂລນີກ 4:16

ປະຫວັດການທຶໂມເຊ ແລະ ເອລີຢາ ຖຶກຂ້າ ແລະ ຖຶກຟື້ນຄືນຊີວິດ ແມ່ນປະຫວັດຂອງການປະທັບຕາຂອງໜຶ່ງແສນສຶໜັ້ນສຶພັນ. ປະຫວັດນັ້ນໄດ້ເລີນຂຶ້ນໃນວັນທຶ 11 ກັນຍາ 2001 ດ້ວຍ "ສຽງທຳອິດ" ຂອງທູດສະຫວັນໃນພຣະນິມິດ ບົດ 18, ຊຶ່ງ ຊົດສະເຕີໄວທ໌ ໄດ້ລະບຸວ່າມາເຖິງເມື່ອອາຄານໃຫຍ່ໆ ຂອງນະຄອນນິວຢອກຖຶກໂຄ່ນລົງ. "ສຽງທຶສອງ" ຂອງພຣະນິມິດ ບົດ 18 ຖຶກບ່າວປະກາດໃນເວລາອັນໃກ້ຈະມາເຖິງຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ, ເມື່ອຝູງແກະອັນຂອງພຣະເຈົ້າຖຶກເອີ້ນອອກຈາກບາບໂລນ. ມັນແມ່ນປະຫວັດນັ້ນເອງ, ປະຫວັດຂອງການປະທັບຕາ, ທຶໃນນັ້ນ ດານເອນ ຖຶກນຳສະເໜີວ່າໄດ້ຖຶກປ່ຽນໃຫ້ເປັນພຣະສັນຖານຂອງພຣະຄຣິດ ໂດຍການເພັງຟື້ນດິນນິມິດ "marah", ຊຶ່ງເປັນຮູບສຳນວນເພດຍິງຂອງນິມິດ "mareh". ມັນແມ່ນນິມິດ "causative", ທຶ"ເຮັດໃຫ້" ພາບລັກທຶໄດ້ເຫັນນັ້ນຖຶກສືບຖອດຂຶ້ນໃນບັນດາຜູ້ທຶເພັງຟື້ນດິນນັ້ນ.

ປະຫວັດສາດແຫ່ງການປະທັບຕານັ້ນ ແລະແຫ່ງການປ່ຽນສະພາບຂອງດານເອນໃນບົດທຶສິບ ໄດ້ຮ່ວມເອົາການສະເດັດລົງມາຂອງມີຄາເອນ ເມື່ອພຣະອົງຊົງປຸກໃຫ້ຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ ແລະຊົງປ່ຽນສະພາບຜູ້ທຶໂມເຊ, ເອລີຢາ ແລະດານເອນເປັນຕົວແທນ. ພຣະອົງຊົງສຳເລັດການຟື້ນຄືນຊີວິດນັ້ນດ້ວຍ "ສຽງອັນດັງ" ຂອງອັກຄະທູດ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງກຶກໃຫ້ເກີດ "ສຽງ" ທຶສາມ

ຢູ່ທ່າມກາງລະຫວ່າງສຽງທ່າອິດແລະສຽງສຸດທ້າຍ ຊຶ່ງທັງສອງນັ້ນເປັນສຽງດຽວກັນ ເພາະທັງສອງລ້ວນແມ່ນສຽງແຫ່ງພຣະນິມົດບົດທີສິບແປດ. ສຽງກາງນັ້ນ ແມ່ນບ່ອນທີ່ການກະບົດຖືກສະແດງເປັນຕົວແທນ ເພາະເມື່ອມີຄຳເອນຊົງບຸກໂມເຊໃຫ້ຄົນມາ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຖັງກັບຊາຕານ ເຖິງແມ່ນວ່າຊາຕານ ຜູ້ເປັນຜູ້ກໍານານກະບົດ ໄດ້ຢູ່ທົນນັ້ນເພື່ອຄັດຄ້ານ.

ແຕ່ມີຄຳເອນ ຫົວໜ້າທູດສະຫວັນ ເມື່ອກຳລັງໂຕ້ຖຽງກັບມານ ເລື່ອງຮ່າງກາຍຂອງໂມເຊ ກໍບໍ່ກຳນົດຄຳກ່າວຫາອັນເປັນການດຳປະນາມມາກ່າວຕໍ່ມັນ ແຕ່ກ່າວວ່າ
"ຂໍໃຫ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕິດຕື່ນເຈົ້າເຖດ." ຢູດາ 7.

ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງເວລາແຫ່ງການປະທັບຕາ ຊຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001 ແລະຈະສິ້ນສຸດລົງໃນກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນໄມ້ຊ້ານີ້, ຖືກໝາຍໄວ້ດ້ວຍລາຍເຊັນຂອງ "ຄວາມຈິງ," ເພາະວ່າໃນກາງໄລຍະເວລານັ້ນ, ໃນເດືອນກໍລະກົດ ປີ 2023, ສຽງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງອັກຄະທູດໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກົດແຫ່ງການໃຫ້ຄົນຕາຍໃນພຣະຄຣິດພົ້ນຄົນມາ, ຄືຜູ້ທີ່ເລືອກທີ່ຈະຟັງສຽງກາງຂອງພຣະອົງ. ຈົ່ງສັງເກດວ່າ ປີ 2023 ມາຫຼັງຈາກປີ 2001 ຈຳນວນຊາວສອງປີ, ແລະເລກຊາວສອງເປັນໜຶ່ງສ່ວນສິບຂອງສອງຮ້ອຍຊາວ, ຊຶ່ງເປັນສັນຍະລັກຂອງສາຍສຳພັນລະຫວ່າງພຣະພາບແຫ່ງພຣະເຈົ້າກັບມະນຸດຊາດ, ແລະເປັນສັນຍະລັກຂອງການພົ້ນຝຸດດ້ວຍ.

ໃນເດືອນກໍລະກົດ ປີ 2023, ທູດສະຫວັນຜູ້ຊົງລົດອຳນາດ, ຜູ້ຊົງບໍ່ແມ່ນຜູ້ໃດອັນນອກຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດ, ແລະຜູ້ຊົງເປັນຄວາມຈິງ, ຜູ້ຊົງເປັນມີຄຳເອນດ້ວຍ, ແລະຜູ້ຊົງເປັນອານາພາແລະໂອເມກາ ໄດ້ສະເດັດລົງມາພ້ອມກັບຂ່າວສານຢູ່ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ. ໜັງສືນີ້ອ້ອມທັງໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ ຄືສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະທຳດານເື່ອນທີ່ຖືກປິດຜະນຶກໄວ້ຈົນເຖິງວັນສຸດທ້າຍ.

"ໃນພຣະນິມົດ ປົ້ມທັງໝົດໃນພຣະຄຳພີໄດ້ມາພົບກັນແລະສິ້ນສຸດລົງ. ທີ່ນີ້ມີສ່ວນທີ່ສົມບູນຂອງປົ້ມດານເື່ອນ. ອັນໜຶ່ງເປັນຄຳພະຍາກອນ; ອີກອັນໜຶ່ງເປັນການເປີດເຜີຍ. ປົ້ມທີ່ຖືກປະທັບຕາໄວ້ນັ້ນບໍ່ແມ່ນພຣະນິມົດ, ແຕ່ແມ່ນສ່ວນນັ້ນຂອງຄຳພະຍາກອນໃນປົ້ມດານເື່ອນທີ່ກົງກັບວັນສຸດທ້າຍ. ທູດສະຫວັນໄດ້ບັນຊາວ່າ, 'ແຕ່ເຈົ້າ, ໂອ ດານເື່ອນ, ຈົ່ງປິດຖ້ອຍຄຳໄວ້ ແລະປະທັບຕາປົ້ມນັ້ນໄວ້ ຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ.' ດານເື່ອນ 12:4." ກົດຈະການຂອງອັກຄະທູດ, 585.

ສ່ວນຂອງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະທຳດານເື່ອນທີ່ກົງກັບຍຸກສຸດທ້າຍ ຄືບົດທີສິບແປດ. ມັນຄືທຶກຂັ້ນສຸດທ້າຍຂອງບົດທີສິບແປດ, ແຕ່ໂດຍສະເພາະຍິ່ງກວ່ານັ້ນ ຄືປະຫວັດການທຳພົບເຫັນຢູ່ໃນບົດນັ້ນ ຊຶ່ງຖືກກ່າວຊ້ຳອີກໃນຫົກຂັ້ນສຸດທ້າຍນັ້ນ.

"ພວກເຮົາບໍ່ມີເວລາໃຫ້ສູນເສຍ. ເວລາແຫ່ງຄວາມທຸກຍາກລຳບາກກຳລັງຢູ່ຂ້າງໜ້າພວກເຮົາ. ໂລກກຳລັງຖືກກະຕຸ້ນດ້ວຍຈິດວິນຍານແຫ່ງສົງຄາມ. ໃນບໍ່ຊ້ຳ ເຫດການແຫ່ງຄວາມທຸກລຳບາກທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນຄຳພະຍາກອນຈະເກີດຂຶ້ນ. ຄຳພະຍາກອນໃນດານເື່ອນບົດທີ 11 ໄດ້ເກືອບບັນລຸຄວາມສຳເລັດຢ່າງຄົບຖ້ວນແລ້ວ. ປະຫວັດສາດຫຼາຍຢ່າງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອເປັນການສຳເລັດຂອງຄຳພະຍາກອນນີ້ ຈະຖືກເຮັດຊ້ຳອີກ." Manuscript Releases, ເລກທີ 13, 394.

ຂັ້ນສູງໃນດານເື່ອນ ບົດທີ 11 ສະແດງປະຫວັດສາດໜຶ່ງທີ່ຖືກທຳຊ້ຳອີກໃນຂັ້ນສູງແປດ, ເພາະໃນຂັ້ນນີ້ ກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອຢືນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອັນຮຸ່ງໂລດ. ປະຫວັດສາດໃນຂັ້ນສູງສຸດຊຶ້ງອອກເຖິງເວລາທີ່ນາຍພົນໂຮມັນ ປອມເປ ໄດ້ນຳເອົາຢູດາ ແລະ ເຢຊູຊາເລັມເຂົ້າສູ່ການເປັນເຈົ້າ.

ແຕ່ຜູ້ທີ່ຍົກມາຕໍ່ສູ້ລາວຈະກະທຳຕາມໃຈປາຖະໜາຂອງຕົນເອງ, ແລະຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດຍົກຕໍ່ໜ້າລາວໄດ້;
ແລະລາວຈະຢືນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອັນຮຸ່ງໂລດ, ຊຶ່ງຈະຖືກຜານມືຂອງລາວທຳລາຍເສຍ. ດານເຮອນ 11:16.

ຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງໃຈຈະໃຊ້ຂໍ້ພຣະຄຳພົນຕີບັນຫຼັກຍຶດສຳລັບການພິຈາລະນາຂໍ້ພຣະຄຳພິທີຢູ່ກ່ອນໜ້າຂໍ້ຂອງພວກເຮົາ, ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະວາງຄວາມເຂົ້າໃຈໃໝ່ກ່ອນ. ພວກເຮົາມັງໝາຍຈະສະແດງວ່າ
ປະຫວັດສາດທີ່ຕິດຕາມພາຍຫຼັງການແຕກແຍກຂອງອານາຈັກຂອງ Alexander the Great ໃນຂໍ້ທີ່ສາມ
ແລະ ຂໍ້ທີສີ່ ເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 1989 ແລະຕໍ່ມາຊັບອກເຖິງສົງຄາມຢູເຄຣນໃນປັດຈຸບັນ, ໄຊຊະນະຂອງ Putin
ເໝືອນກຳລັງຂອງຝ່າຍຕາເວັນຕົກ, ແລະຄວາມພ່າຍແພ້ຂອງ Putin ໃນພາຍຫຼັງ, ຊຶ່ງນຳໄປສູ່ຂໍ້ທີ່ສິບຫົກ.

“ເຖິງແມ່ນວ່າ ອີຍິບບໍ່ສາມາດຢືນຢັດຕໍ່ໜ້າອັນຕະລາຍ ກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອໄດ້,
ແຕ່ອັນຕະລາຍສຳລັບສາມາດຢືນຢັດຕໍ່ໜ້າລາວໂຮມັນ, ຜູ້ຊົງໃນເວລານັ້ນໄດ້ຍົກມາຕໍ່ຕ້ານລາວ.
ບັດນີ້ມີອານາຈັກໃດໆ ສາມາດຕໍ່ຕ້ານອຳນາດທີ່ກຳລັງຜົງຂຶ້ນໃນໂອກາດໄປ. ຊີເຣຍຖືກພິຊິດ
ແລະຖືກຜະນວກເຂົ້າເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຈັກກະພັດໂຮມັນ ເມື່ອປອມເປ, ໃນປີ BC 65,
ໄດ້ລົບຊັບສິນກຳມະສິດຂອງອັນຕະລາຍ ອາຊີອາຕິຄັສ ແລະປ່ຽນຊີເຣຍໃຫ້ກາຍເປັນແຂວງໜຶ່ງຂອງໂຮມ.”

“ອຳນາດດຽວກັນນັ້ນກໍຈະຕັ້ງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອັນບໍ່ລົ້ສຸດ, ແລະຜະຫຼານມັນເສຍ.
ໂຮມໄດ້ເຂົ້າສຳພັນກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄຣິດສະຕິ, ໂດຍພົ້ນທະມົດ ໃນປີ 161 ກ່ອນ ຄ.ສ.,
ນັບແຕ່ວັນນັ້ນເປັນຕົ້ນມາ ມັນຈຶ່ງຄອງຕາແຫ່ງອັນໂດດເດັ່ນໃນປະຕິທິນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.
ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ມັນກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບອຳນາດການປົກຄອງເໝືອນແຂວງຢູເຄຣນໂດຍການພິຊິດຢ່າງແທ້ຈິງ
ຈົນກວ່າປີ 63 ກ່ອນ ຄ.ສ.; ແລະແລ້ວກໍເກີດຂຶ້ນໃນລັກສະນະດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້.”

ເມື່ອປອມເປ ກັບຄືນມາຈາກການຍົກທັບຕໍ່ຕ້ານມິທຣິດາເທສ ກະສັດແຫ່ງບອນຕັສ, ຄູ່ແຂ່ງສອງຄົນຄື
ໄຮຣະຄານຸສ ແລະ ອາຣິສໂຕບູລຸສ ກຳລັງຕໍ່ສູ້ກັນເພື່ອຊຶ່ງມົງກຸດແຫ່ງຢູເຄຣນ.
ຄະດີຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກນຳສະເໜີຕໍ່ປອມເປ,
ຜູ້ຊົງໃນບໍ່ລຳກັບແຈ້ງເຖິງຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງຂ້ອງຂອງອາຣິສໂຕບູລຸສ, ແຕ່ປະສົງຈະເລືອນການຕັດ
ສິນເລື່ອງນີ້ອອກໄປຈົນກວ່າຈະສຳເລັດການຍົກທັບເຂົ້າອາຣາເບຍທີ່ລາວປາຖະໜາມາດົນນານ,
ໂດຍໃຫ້ຄຳໝັ້ນວ່າແລ້ວຈະກັບຄືນມາ ແລະ
ຈັດການກົດການຂອງພວກເຂົາຕາມທີ່ຈະເຫັນວ່າຍຸດຕິທຳແລະເໝາະສົມ. ອາຣິສໂຕບູລຸສ,
ເຂົ້າໃຈຢ່າງຖ້ອງແທ້ເຖິງຄວາມຄິດແທ້ຂອງປອມເປ, ຈຶ່ງຮັບກັບໄປຢູ່ເດຍ,
ຈັດອາວຸດໃຫ້ແກ່ພົນລະເມືອງຂອງຕົນ, ແລະ ຕຽມການປ້ອງກັນຢ່າງແຂງຂັນ,
ຕັ້ງໃຈວ່າບໍ່ວ່າຈະຕ້ອງເສຍຫາຍພຽງໃດ ກໍຈະຮັກສາມົງກຸດໄວ້,
ຊຶ່ງລາວເຫັນວ່າຈະຖືກພິພາກສາໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນ. ປອມເປໄດ້ຕິດຕາມຜູ້ໝັ້ນໜັ້ນຢ່າງໃກ້ຊິດ.
ເມື່ອເຂົາເຂົ້າໃກ້ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ອາຣິສໂຕບູລຸສ, ເລີ່ມຮູ້ສຶກສຳນຶກເສຍໃຈຕໍ່ແນວທາງຂອງຕົນ,
ຈຶ່ງອອກມາພົບເຂົາ ແລະ ພະຍາຍາມປະນີປະນອມເລື່ອງຕ່າງໆ ໂດຍສັ່ນຍາວວ່າຈະຍອມຈຳນົນຢ່າງສົມເຊື່ອງ
ແລະ ມອບເງິນຈຳນວນຫຼາຍ. ປອມເປ, ເມື່ອຍອມຮັບຂໍ້ສະເໜີນີ້ແລ້ວ, ກໍສົ່ງກາບນີອີຊ
ໄປໃນຖານະຜູ້ນຳກອງທະຫານຫນ່ວຍໜຶ່ງ ເພື່ອໄປຮັບເງິນ.
ແຕ່ເມື່ອແມ່ທັບຮອງຜູ້ນັ້ນໄປຮອດນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ລາວພົບວ່າປະຕູເມືອງຖືກປິດໃສ່ລາວ, ແລະ
ໄດ້ຖືກບອກຈາກເທິງກຳແພງວ່າ ນະຄອນນັ້ນຈະບໍ່ຍຶດຖືຕາມຂໍ້ຕົກລົງນັ້ນ.

“ປອມເປ ບໍ່ຍອມໃຫ້ມີການຫລອກລວງຕົນໃນລັກສະນະນີ້ໂດຍບໍ່ຖືກລົງໂທດ, ຈຶ່ງໄດ້ລ້າມໄສ້ Aristobulus
ຜູ້ທີ່ລາວໄດ້ຄຸມໂລກັບຕົນ, ແລະໃນທັນທີໄດ້ຍົກທັບທັງໝົດໄປໃຈມຕີເຢຣູຊາເລັມ. ພວກຜູ້ກຳລັງ
Aristobulus ປະສົງຈະປ້ອງກັນເມືອງນັ້ນ; ສ່ວນພວກຂອງ Hyrcanus ປະສົງຈະເປີດປະຕູເມືອງ.
ຝ່າຍຫຼັງມີຈຳນວນຫຼາຍກວ່າ ແລະເປັນຝ່າຍຊະນະ, ດັ່ງນັ້ນ ປອມເປ
ຈຶ່ງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າເມືອງໂດຍເສລີ. ເມື່ອເຫດນັ້ນເກີດຂຶ້ນ ພວກຜູ້ຍຶດຫມັ້ນໃນ Aristobulus
ຈຶ່ງຖອນຕົວໄປຍັງພູເຂົາແຫ່ງພຣະວິຫານ, ດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈຕັ້ງແຕ່ທີ່ຈະປ້ອງກັນສະຖານທີ່ນັ້ນ ດັ່ງທີ່
ປອມເປ ກໍຕັ້ງໃຈຢ່າງແນ່ນອນທີ່ຈະຕີຍຶດມັນ. ເມື່ອສິ້ນສຸດສາມເດືອນ

ກໄດ້ຮັດຮອຍແຕກໃນກຳແພງໃຫຍ່ພໍສົ່ງລັບການບຸກໂຈມຕີ,
ແລະສະຖານທີ່ນັ້ນກໍຖືກຕິດຕາດ້ວຍຄົມດາບ. ໃນການສັງຫານອັນນຳຫວາດຫວັນທິຕາມມານັ້ນ,
ມືຄົນຖືກຂ້າຕາຍສົບສອງພັນຄົນ. ນັກປະຫວັດສາດກ່າວວ່າ ມັນເປັນພາບທີ່ສະເໜີໃຈຢ່າງຍິ່ງ
ທີ່ໄດ້ຫັນພວກປະໂລຫິດ, ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງປະກອບພິທີບໍລິການອັນສັກສິດ,
ຍັງດຳເນີນພາລະກິດຕາມທິເຄຣັດປະຕິບັດມາດ້ວຍມືອັນສະງົບ ແລະຈຸດປະສົງອັນໝັ້ນຄົງ,
ບານປະຫນົງບໍ່ຮູ້ຮູ້ຖືກຄວາມວຸ້ນວາຍອັນບຳເຖືອນ, ເຖິງແມ່ນວ່າຮອບດ້ານຂອງເຂົາ
ມີສະຫຍາຍຂອງເຂົາກຳລັງຖືກສັງຫານ,
ແລະເຖິງແມ່ນຫຼາຍຄັ້ງເລືອດຂອງພວກເຂົາເອງກໍປົນເຂົ້າກັບເລືອດແຫ່ງເຄື່ອງບູຊາຂອງຕົນ."

"ເມື່ອໄດ້ຍຸດຕິສົງຄາມລົງແລ້ວ, ປົມເປ ໄດ້ທຳລາຍກຳແພງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ,
ໂອນເມືອງຫຼາຍເມືອງອອກຈາກອຳນາດປົກຄອງຂອງຢູເດຍໄປຂຶ້ນກັບຊີເຣຍ,
ແລະກຳນົດໃຫ້ຊາວຢິວເສຍສ່ວຍ. ດັ່ງນັ້ນ
ເຢຣູຊາເລັມຈຶ່ງໄດ້ຕົກຢູ່ໃນເງືອມມືຂອງອຳນາດນັ້ນໂດຍການພິຊິດເປັນຄັ້ງທຳອິດ, ຊຶ່ງໄດ້ຍຶດຄອງ
"ແຜ່ນດິນອັນຮຸ່ງໂລດ" ໄວ້ໃນກຳມະຕິຫຼັກຂອງມັນ ຈົນກວ່າມັນຈະຜະຫຼາຍມັນເສຍຢ່າງສົມເຊື່ອ." Uriah
Smith, Daniel and the Revelation, 259, 260.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ການສຶກສານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປຂອງພວກເຮົາ.

ຄວາມຈິງທີ່ວ່າບໍ່ມີການໂຕ້ຖຽງຫຼືຄວາມບັນປ່ວນໃດໆໃນທຳມະກາງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ
ບໍ່ຄວນຖືວ່າເປັນຫຼັກຖານອັນແນ່ນອນວ່າພວກເຂົາກຳລັງຍຶດໝັ້ນຢູ່ໃນຄຳສອນອັນຖືກຕ້ອງ. ມີເຫດຜົນທີ່
ຄວນຫວາດຫວັນວ່າພວກເຂົາອາດຈະບໍ່ໄດ້ຈຳແນກລະຫວ່າງຄວາມຈິງກັບຄວາມຜິດພາດຢ່າງຊັດເຈນ.
ເມື່ອບໍ່ມີຄຳຖາມໃໝ່ເກີດຂຶ້ນຈາກການຄົ້ນຄວ້າພຣະຄຳພີ,
ເມື່ອບໍ່ມີຄວາມເຫັນຕ່າງໃດໆເກີດຂຶ້ນອັນຈະກະຕຸ້ນຜູ້ຄົນໃຫ້ຄົ້ນຫາພຣະຄຳພີດ້ວຍຕົນເອງ
ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າຕົນມີຄວາມຈິງ, ໃນບົດຈຸບັນກໍຈະມີຄົນເປັນຈຳນວນຫຼາຍ ເໝືອນດັ່ງໃນສະໄໝບູຮານ
ຜູ້ທີ່ຍຶດຕິດກັບປະເພນີ ແລະນະມັດສະການສັງເກດຕົນເອງບໍ່ຮູ້ຈັກ.

"ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ມີຫຼາຍຄົນຜູ້ອ້າງວ່າຕົນມີຄວາມຮູ້ໃນສັດຈະທຳສຳລັບຍຸກປະຈຸບັນ
ແຕ່ກໍບໍ່ຮູ້ວ່າຕົນເຊື່ອຫຍັງ. ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຼັກຖານຢືນຢັນແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ.
ພວກເຂົາບໍ່ມີການສຳນຶກອັນຖືກຕ້ອງຕໍ່ພາລະກິດສຳລັບເວລາປະຈຸບັນ.
ເມື່ອເວລາແຫ່ງການທົດລອງມາເຖິງ ຈະມີບາງຄົນທີ່ກຳລັງເທດສອນຜູ້ອື່ນຢູ່ໃນບັດນີ້
ຜູ້ຊຶ້ງເມື່ອກວດສອບຈຸດຍືນທົດນີ້ຖືໄວ້ ຈະພົບວ່າມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ຕົນບໍ່ອາດໃຫ້ເຫດຜົນອັນໜ້າພໍໃຈໄດ້.
ຈົນກວ່າຈະຖືກທົດສອບເຊັ່ນນັ້ນ ພວກເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ຖືກຄວາມບໍ່ຮູ້ອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງຕົນ.
ແລະໃນຄຣິສຕະຈັກກຳມະຕິຫຼາຍຄົນທີ່ຖືວ່າເປັນເລື່ອງແນ່ນອນວ່າຕົນເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ຕົນເຊື່ອ;
ແຕ່ຈົນກວ່າການໂຕ້ແຍ້ງຈະເກີດຂຶ້ນ ພວກເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມອ່ອນແອຂອງຕົນເອງ.
ເມື່ອຖືກແຍກອອກຈາກຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງດຽວກັນ
ແລະຖືກບັງຄັບໃຫ້ຍືນຢູ່ພຽງລຳພັງແຕ່ຜູ້ດຽວເພື່ອອະທິບາຍຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ
ພວກເຂົາຈະປະຫຼາດໃຈເມື່ອເຫັນວ່າ ແນວຄິດຂອງຕົນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຕົນໄດ້ຍອມຮັບເປັນຄວາມຈິງນັ້ນ
ສັບສົນພຽງໃດ. ເປັນຄວາມແນ່ນອນວ່າ
ໃນທຳມະກາງພວກເຮົາໄດ້ມີການຫັນໜ້າອອກຈາກພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊີວິດ ແລະການຫັນໄປຫາມະນຸດ
ໂດຍນຳເອົາບັນຍາມະນຸດມາແທນທີ່ບັນຍາອັນມາຈາກພຣະເຈົ້າ."

"ພຣະເຈົ້າຈະຊົງກະຕຸ້ນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ; ຖ້າວິທີອື່ນທັງຫມົດບໍ່ສຳເລັດ,
ພວກນອກຮີດຈະແຊກເຂົ້າມາທຳມະກາງພວກເຂົາ, ຊຶ່ງຈະຮ້ອນພວກເຂົາ, ແຍກແກບອອກຈາກເຂົ້າສາລີ.
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເອົາບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງໃຫ້ຕົນຂຶ້ນຈາກການນອນຫລັບ.
ແສງສະຫວ່າງອັນປະເສດໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ, ອັນເໝາະສົມສຳລັບເວລານີ້. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງຕາມພຣະຄຳພີ,
ຊຶ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນອັນຕະລາຍທີ່ກຳລັງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຮົາ.

ແສງສະຫວ່າງນີ້ຄວນນຳພາພວກເຮົາໃຫ້ສຶກສາພຣະຄຳພີຢ່າງພາກພຽນ ແລະໃຫ້ພິຈາລະນາຈຸດຍືນທົພວກເຮົາຍຶດຖືຢ່າງລະອຽດຮອບຄອບຄຸມ. ພຣະເຈົ້າປະສົງໃຫ້ທຸກແດງທຸກມຸມ ແລະທຸກຈຸດຍືນຂອງຄວາມຈິງ ຖືກຄົ້ນຄວ້າຢ່າງຖ້ວນຖື ແລະຢ່າງພາກພຽນບໍ່ຍຸ້ມ, ດ້ວຍການອະທິຖານ ແລະການອົດອາຫານ. ບັນດາຜູ້ເຊື່ອບໍ່ຄວນພັກຢູ່ໃນການຄາດຄະເນ ແລະແນວຄິດທີ່ບໍ່ແຈ້ງຊັດວ່າສິ່ງໃດເປັນຄວາມຈິງ. ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາຕ້ອງຖືກສ້າງຕັ້ງຢ່າງໝັ້ນຄົງເທິງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອວ່າເມື່ອເວລາແຫ່ງການທົດສອບມາເຖິງ ແລະເມື່ອພວກເຂົາຖືກນຳໄປຍືນຕໍ່ໜ້າສະພາເພື່ອຕອບເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ ພວກເຂົາຈະສາມາດໃຫ້ເຫດຜົນແກ່ຄວາມຫວັງທີ່ຍືນໃນຕົນ ດ້ວຍຄວາມອ່ອນໄຫວ ແລະຄວາມຍຳເຫງ.”

“ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະກ້າວໜ້າທາງສະຕິບັນຍາໄປໄດ້ໄກພຽງໃດ, ຢ່າໃຫ້ເຂົາຄິດແມ່ນແຕ່ຊົ່ວຂະນະດຽວວ່າບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງຄົ້ນຄວ້າພຣະຄຳພີຢ່າງເລິກຊູ້ງແລະຕໍ່ເນື່ອງເພື່ອແສວງຫາຄວາມສະຫວ່າງທີ່ຍິ່ງຂຶ້ນ. ໃນຖານະເປັນປະຊາຊົນໜຶ່ງ ພວກເຮົາຖືກເອີ້ນໃຫ້ເປັນນັກສຶກສາຄຳພະຍາກອນແຕ່ລະຄົນ. ພວກເຮົາຕ້ອງເຝົ້າຄອຍດົ່ວຄວາມຈິງຈັງ ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະສາມາດສັງເກດເຫັນລຳແສງໃດໜຶ່ງແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງ ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າຈະຊົງສຳແດງແກ່ພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຈັບເອົາແສງຮຸ່ງອອກແຫ່ງຄວາມຈິງໃນເບື້ອງຕົ້ນ; ແລະຜ່ານການສຶກສາຢ່າງອະທິຖານ ຄວາມສະຫວ່າງທີ່ແຈ້ງຍິ່ງຂຶ້ນອາດໄດ້ຮັບມາ, ຊຶ່ງສາມາດນຳໄປສະເໜີຕົກລົງກັນ.”